

18 — Smrt ne dolazi rekom

Drabona je probudila graja koja je cepala jutro; podigla se dole od brane, brzo stigla gore do njega i zatim nastavila da kruži naseljem.

— Drvljanik je pao!-izdvajalo se iz buke i plesalo njegovim umom.

Kratko je uzdahnio i koristeći rep pridigao se na ivicu ležaja. Stalno neki problemi, nije moglo ni 10 zima da prođe, a da se ne desi nešto oko čega je trebalo lupati glavu. Zavideo je ocu; dok je taj vodio naselje sve je proteklo u miru i veselju. Dedu se već dosta namučio dok je našao dobro mesto na reci, organizovao ostale, izborio se sa svim nevoljama i osnovao naseobinu. Tek kad je sve sredio mogao je mirno da umre i ostavi sinu da nastavi gde je stao — tek kad je i sin umro bezbrižan, unuk Drabon je mogao da počne da se muči.

Drabon je izašao na terasu i zaslepljen jutarnjim suncem omirisao paniku i strah u vazduhu. Svi su vikali, trčali uskim prolazima između zgrada, ženke su kupile mladunce kao da će se istog trenutka nebo obrušiti na sve njih.

Da, Drvljanik je definitivno pao — najveće naselje na Reci Bogova i svim njenim pritokama, zvezda vodilja njegovog naroda, svetlo na kraju tunela.

Na malom trgu video je zbijenu skupinu izbeglica koji su uplašeno zverali; nije znao šta se desilo, ali uskoro će se i to promeniti. Okupiće Veće i saslušati nekog od izbeglica; spazio je jednog krupnog sa ogromnim repom kako teši ostale — taj će poslužiti svrsi.

Sedeli su u krugu, a u centru je stajao Zed, izbeglica, i nervozno lupao repom o pod podižući prašinu.

— Drvljanik je pao! — dreknio je.

Članovi Veća su počeli da mrmljaju, a poneki i da se pridižu kao da tek sad čuju tu vest. Drabon diže šape i pokušavajući da zvuči smireno reče:

— Dobro, to znamo! Nas interesuje kako, šta, kad, ko?

Zed se uspravio, polako pogledao u sve oko sebe i tiho progovorio.

— Iz vode su došli...probili su se nekako sa te strane u branu, pobili sve naše koji su radili tamo i prodrli u naselje. Bilo ih je tako mnogo...Iznenadili su nas, ubijali su, rušili sve...a na kraju i zapalili...zar i oni mogu da koriste vatru?

— Koji to oni?! Sto mu iveraka, budi malo jasniji! — Drabon je gubio strpljenje.

— Vodeni narod...

Muk je zamaglio prostoriju. Veće je ćutalo; svako od njih je mislio na priče staraca o zlim bićima iz vode koja mrze brane i sve krznaše koji žive u blizini reke. Plašili su ih njima dok su skrupčani spavali sa braćom i sestrama...do sad niko nije više verovao da stvarno postoje. Neki nisu ni sad.

— Vodeni narod! Previše si ti grizao drvo, prijatelju... — Jednozubi se zlorado smeškao i značajno pogledao Drabona — Samo bi budala i mladunac poverovali u priče izlapelih matorih ludaka.

Svi u naselju su dobro znali da između Jednozubog i Drabona vlada netrpeljivost — pričalo se da su njihovi dedovi zajedno pronašli dobro mesto za branu, organizovali seču stabala i pravili planove kako da naprave naseobinu. Nije se pouzdano znalo kako je na kraju baš Drabonov deda postao nasledni vođa naselja, a Jednozubov samo član Veća — govorkalo se nešto o prevari, svađi, o noći u kojoj su sevali zubi i repovi...

— Znam ja šta sam video! Ubio sam bar dvojicu pre nego što smo pobjegli! Neće mene neko sa samo jednim zubom da naziva budalom

ili mladunčetom... — Zed nije završio jer mu je rep pljasnuo preko njuške; Jednozubi je bio vrlo osetljiv na svoj nedostatak.

Ostali su ih brzo rastavili i odvucli u različite krajeve prostorije. Zed se smirio i opet stupio u sredinu, dok se Jednozubi još koprcao i prigušeno pretio čvrto pritisnut na pod. Drabon je zakolutao očima i skoro povikao:

— Dobro, uzmimo da to jeste bio Vodeni narod! Koliko ja znam, oni su najopasniji u vodi, na suvom su slabašni kao crvi i ne mogu dugo da izdrže na vazduhu. Kako su onda uspeali da osvoje i unište najveće naše naselje?!

— Slabi su, ali ne kako su nam pričali! I stalno su gutali neke alge ili rečnu travu, kao da im je to davalo snagu, ne znam, gledao sam da izvučem živu glavu i da povučem sa sobom što više naših. Ali vatra, otkud ona njima... — Zed je trljao njušku zamišljeno.

— A niko da pita ono najbitnije!-Jednozubi je sad stajao u uglu i pobednički posmatrao sve prisutne, a posebno vođu naselja — Kad se to desilo? Ako je Vodeni narod rešio da zbriše sva naselja na reci, moramo znati koliko imamo vremena da pripremimo odbranu! Ili bebstvo...kako već odluči naš Veliki Drabon.

— Misliš da će napasti i ostala naselja? — Zed je brzo zaboravio na malopredašnji sukob i zabrinuto je gledao u Jednozubog kao da očekuje utehu.

— Naravno da hoće! Ako su uništili Drvljanik, sigurno se neće tu zaustaviti, pokušaće da počiste i nas! — Drabonu nije bilo svejedno što je njegov rival na kratko preuzeo inicijativu — Ali! Mi ćemo biti spremni...

— Hoćemo li? — Jednozubog kao da je zabavljala cela situacija.

— Ne obaziri se na njega, Zed...nije lako kad veći deo života provedeš bez jednog zuba-vodja je rešio da sebi priušti malo cinizma. Jednozubog opet pritisnuše na pod.

— Dakle, samo mi smo se spasli, bar koliko ja znam...sedam puta je svanulo dok nismo ovde stigli, a išli smo obalom, ne bih ti ja sad smeo ući u vodu ni za sve brane sveta!

— Sedam puta! To znači da su možda već ovde! Moj sin je danas na brani!-povikao je jedan od starijih članova i uneo pometnju.

Zagalamili su skoro svi u isti čas: jedni su predlagali da sami zapale sve i kriju se u šumi dok nevolja ne prođe, drugi su tvdili da je bolje da svi napuste naselje i pobegnu u Bivren, treći su hteli da vide koje je boje krv Vodenog naroda.

— Dosta!!!-grmnuo je Drabon-Podelićemo se u dve smene; pola stanovnika stražari noću, pola danju; osvetličemo reku koliko god možemo; posebno ćemo paziti na branu i gde god prolazi voda! Ipak je to Vodeni narod i sad znamo odakle napadaju! Ko je za?!

Svi su se složili zatečeni snagom i odlučnošću reči vođe, čak je i Jednozubi potvrdio gledajući u pod.

Noć je uveliko pala kada su sive prilike glatke kože stigle u šumu na obali. Najviša je istupila napred i tankim pipkom izvukla zeleni zamotuljak iz deformisanih škrga. U mnoštvu buljavih očiju bez kapaka igrle su se vatre koje su uzalud obasjavale reku.